

CE NE SCRIB CITITORII ...

Boală sau mântuire

Cristina Creoșteanu
Studentă psihologie
Universitatea Babeș Bolyai Cluj-Napoca

Motto: *"Melancolic și pribeag, suflete, în loc să stai...!"*

Scrisul e o formă a rugăciunii (Kafka). Ar trebui să aștern pe hârtie cele mai frumoase gânduri ... Sunt studentă la psihologie, în anul IV și în fiecare marți, merg în unul din saloanele Institutului Oncologic "Ion Chiricuta" din Cluj-Napoca ... vorbesc cu pacienții ... unii tăcuți, alții îndurerăți, unii veseli, alții curioși, unii smeriți, ații revoltați, unii încruntați, alții absenți ... dar toți sunt frumoși și puternici ... e o putere miraculoasă care izvorăște de nu știu unde ... o putere care este clădită și reclădită din cioburi !! ... Adesea, după ce vorbesc cu ei, o resimt și eu ... E un sentiment ciudat pe care-l trăiesc de fiecare dată ... Știu că trebuie să vorbesc cu acești oameni ... trebuie să le ascult problemele ... și trebuie să le redau speranța pe care o merită atât de mult ... dar niciodată nu se întâmplă așa ... De fiecare dată ei îmi redau speranța ... ei îmi dau putere ... și motivație să lupt ... Doamne, îi vad atât de puternici !!!

Venind aici, la acești oameni, am privilegiul de a trăi pentru câteva ore alături de modele de tărie. Știu. Viața nu e ușoară ... și uneori e chiar pașivă ... dar acești oameni nu m-au învățat cum să-mi ușurez viața ... ci cum să o înfund. Am învățat de la ei că a te ascunde de boală și a evita să vorbești despre ea, este o lașitate ... În schimb, a avea puterea să o privești în ochi și să o sfidezi este o virtute.

Unii oameni vorbesc despre boala lor ca și cum ar fi copilul lor: când a venit pe lume, după cât timp a "început să vorbească", ce "prostii" a mai făcut ... Alții o consideră un dușman aprig pe care trebuie să-l învingă: nu te anunță când vine, nu te doare, nu te anunță dacă a plecat ... Puțini sunt cei care își consideră boala o prietenă care i-a ajutat să se autocunoască, să se descopere în situații limită și să-și demonstreze că pot merge mai departe ...

Deci să scriu. Rostirea tainei prin taine. Boala și închisoarea seamănă nespuse de mult între ele ...

Ambele te încătușează, ... te determină să-ți privești peste umăr anii scurși, ... sapă în tine dorința de a evada, ... te apropie sau te îndepărtează de Dumnezeu, ... te provoacă să-ți experimentezi limitele, ... te transformă într-un filozof înțelept care privește viața cu alți ochi și care știe acum care îi sunt prioritățile!!! Ambele vor să-ți ucidă sufletul, să-l supună, și ... paradoxal, ți-l eliberează! Am bucuria de a trăi azi. Simt acest lucru ca o sărbătoare. Bucuria de a trăi, e o caracteristică a creștinismului. Faptul că viața e o sărbătoare i-a scandalizat pe unii. Dacă au ales să fie nefericiți, treaba lor ... Deși am parte de toate grijile, toate necazurile, toate dezamăgirile, continui să cred ... Uneori când văd și simt atâta suferință ... mă întreb cum poate Dumnezeu să permită asta? Un înțelept mi-a răspuns că Dumnezeu îi pune la încercare doar pe cei puternici ...

Cred că Dumnezeu există. A trăi fără Dumnezeu nu-i decât un chin. Întrebă. Cere. Bate. Îndrăznește. Nu te teme. Nu te înspăimânta. Stăruie. Năvălește. Fii treaz. Fii întreg la minte. Tot atâtea îndemnuri care cu prisosință arată că nu se cuvine să fim resemnați! Dovada e însuși faptul că Dumnezeu e un Dumnezeu ascuns, că trebuie să-l aflăm, să-l descoperim; că lumea Lui trebuie să o putem descifra. Nimic nu e dat mură-n gură, natura e complicată și dialectică, dincolo de complicații și dialectică ni se cere să o deslușim; sensurile ei satau dincolo de realitatea imediată. Iar în final ... într-un târziu, în acest rebus, Îl găsim pe Dumnezeu ascuns - unde? În locul cel mai puțin probabil, fiindcă era cel mai evident - unde nu ne-am fi gândit - înlăuntrul inimii noastre.

Scrib. Trag nădejde că sunt greu de înțeles, vreau să sper că nu mă exprim prea clar. Cred. Experiențele sunt intransmisibile. Ce ne rămâne să facem decât, urmându-l pilda, să tăcem (neîncrunțați)?

Mă simt uneori ca soția meșterului Manole, prinsă în ziduri și-n amintire, rugându-mă pentru bietul (ori ticălosul) de om creator cu suspine negrăite. Omul în febra creației, poate face mult rău ... multe sacrificii de dragul artei ... de dragul banalului, sau în ideea că va rămâne nemuritor ... Dar nemurirea nu există în realitate! E doar o iluzie, o stare cu care ne privilegiază valorile în care credem ... Ea ne ajută să sfidăm frica și ne transformă în zei ... Acesta e motivul pentru care unii oameni mor cu zâmbetul pe buze ... inundați în lumină!

Dar există și bucuria vieții ce ne este dată. Datorită bucuriei, frumusețea lumii ne pătrunde în suflet. Datorită durerii ne pătrunde în corp. Dar sufletul e mai presus de corp ... Camus spunea: "De la un anume punct al suferinței și nedreptății încolo, nimeni nu mai poate face nimic pentru nimeni și durerea e sihastră. Aflarea adevărului însingurează." ... dar înobilează! Trăim zilnic cu gândul și

preocuparea să rupem monotonia viții automate, să definim eroismul și sfințenia și ne așteptăm ca Dumnezeu să nu ne răspundă prin nepăsare. Dar oare care este nepăsarea lui Dumnezeu?

Nu cred, îmi joc mie însămi jocul credinței. Nu pot fi creștin. E o iluzie, o bună intenție, e o luptă; însă o imposibilitate, sunt prea departe ...

"Nu știu alții cum sunt..." dar eu mă simt privilegiată să vorbesc cu acești oameni puternici ... care, cu privirea lor îmi mângâie creștetul și-mi țin sufletul în palmele lor ... Iar fiorul înțelepciunii lor îl resimt la tot pasul ... mă însoțește pretutindeni ...

Aș mai avea atâtea să le spun ... dar închei aici ... Pe marșea următoare!

P.S. Mulțumesc tuturor celor care m-au învățat ce este puterea!

